

FRA EN MARTSREJSE I SKÅNE

AF

FINN SALOMONSEN

I Slutningen af Marts 1932 opholdt jeg mig 12 Dage, fra d. 18. til d. 30., i den Del af Midtskåne, der befinder sig mellem de tre kendte Aase: Hallandsås, Söderås og Göingeås. Mit Iagttagelsesterræn, der var meget stort, udgjordes særlig af Egnen mellem Göingeås og den lille Landsby Hörja, altsaa Strækninjerne vestfor Finjasjön.

Marts er, ornithologisk set, en af Aarets daarligste Maaneder, thi mange af Vinterfuglene er allerede trukket bort og Foraarsfuglene endnu ikke ankomne, saaledes at man maa lade sig nøje med Standfuglene. Men Fuglefaunaen er allerede her i denne Del af Skåne, kun en god Times Jernbanekørsel fra Hälsingborg, saa forskelligartet fra vor sjællandske, at ogsaa Studiet af Marts' beskedne Fugleliv i høj Grad lønner sig. Som paa Sjælland var her endnu en Del Vinterfugle fra Nord, nemlig Flokke af Sjagere og Dompapper, medens samtidigt de første Foraarsbebudere, Lærken, Stæren, Viben etc. allerede hørtes syngende i det gode Vejr. Ligeledes iagttoges en Del mod Nord trækkende Fugle, hvoraf en Kile paa 14 Sangsvaner, der d. 20. Marts trompetende passerede over Ångsholmsjön, frembød det smukkeste Syn. Her skal imidlertid kun omtales de Fugle, der er ejendommelige for Skåne i Modsætning til Sjælland, altsaa Fugle, som af en eller anden Grund savnes paa Sjælland, men som bogstaveligt talt allerede paa Øresunds anden Kyst begynder at optræde.

Fyrremejse¹ *Parus atricapillus borealis* SELYS. Af de to Graamejser er Sumpmejsen, *Parus p. palustris* L., i disse sydligste Dele af Sverige langt den talrigste og optraadte i stort Antal i Birke- og Bøgeskovene, medens jeg kun traf Fyrremejsen to Gange, begge Gange i Naaleskov. Længere mod Nord bliver

¹ Med dette Navn er *Parus atricapillus* tidligere betegnet her i Tidsskriftet. (SALOMONSEN, D. O. F. T., 1930).

dog Fyrremejsen talrigere og betegnes ofte som Sveriges almindeligste Mejsje. I Småland, hvor jeg opholdt mig for et Par Aar siden, traf jeg Fyrremejsen meget hyppigere end Sumpmejsen, og i Norrbotten, altsaa Sveriges allernordligste Egne, fandt jeg udelukkende Fyrremejsen, hvor den ogsaa blev iagttaget et Par Gange i Birkeregionen, medens den ellers holder sig i Naaleskovene¹. Naar man er i Besiddelse af en god Kikkert, og Lysforholdene iøvrigt er gode, er det ikke saa vanskeligt, som det i Almindelighed paastaas, at skelne Sump- og Fyrremejsen fra hinanden. Jeg kendte Fyrremejsen paa, at dens Overside af Hovedet havde en brunere, mer glansløs Farve end Sumpmejsens blaasorte, metalliserende, og at den sorte Farve strakte sig et Stykke ned paa Ryggen, medens den hos Sumpmejsen ikke naar saa langt. Ligeledes er den mørke Strubeplet tydeligt større hos Fyrremejsen og strækker sig længere ned og mere ud til Siden. Desuden er Ryggens Farve lysere hos Fyrremejsen, nærmest graablaa, hos Sumpmejsen med et mere brunligt Anstrøg, og endelig er Fjerdragten som Helhed meget længere og tættere hos Fyrremejsen, hvad der giver den en fyldigere Skikkelse og et tykkere, mere rundt Hoved. Den bedste Maade, paa hvilken man kan adskille Arterne, er imidlertid ved Hjælp af Stemmen. Medens Sumpmejsens Lyd kan skrives som »tsi-tsi-terr« ell. lign., udstøder Fyrremejsen et »tsi-dæ« eller »tsi-tsi-dæ-dæ-dæ« hvor navnlig de langt udtrukne »dæ«-Lyd er karakteristiske². Endelig kan de to Arters udprægede biologiske Forskel tjene som Vejledning, idet Fyrremejsen som nævnt fortrinsvis søger Naalespecielt Fyrreskove, medens Sumpmejsen udelukkende er en Løvskovsfugl. Jeg traf Fyrremejsen i lys, aaben Fyrreskov med højt Enebærkrat i Skovbunden. Fuglene ernærede sig næsten udelukkende af Enebærrerne. De satte sig uafladeligt i Enebærbuskene, plukkede et Bær og fløj med dette i Næbet op paa en af de lavt udragende Grene paa en i Nærheden staaende Fyr, hvor de med stærke Hug af Næbet fjernede Bærrets ydre kødede Del for at naa Frøet. Fyrremejserne har et til dette Øjemed velegnet meget kraftigt Næb.

Topmejsen, *Parus cristatus cristatus* L. Efter Fuglekongen

¹ Jfr. SALOMONSEN, D. O. F. T., 1927, p. 103.

² Efter LÖNNBERG (Svenska Fåglar efter naturen och på sten ritade af M. & V. v. WRIGHT med text af EINAR LÖNNBERG) bærer Fyrremejsen blandt Jämtlands Almue Navnet »Tji-ti-täta«, en typisk onomatopoietisk Betegnelse.

var Topmejsen absolut den almindeligste Naaleskovsfugl. Den er strengt bundet til Fyrre- og Granskovene, men er til Gengæld her overalt at finde. Paa de klare, solskinsrige Martsdage hørte jeg dens Stemme »pit-pirrrirrirr« uafledigt i alle Naaleskovene, baade i den tætte Storskov, i den aabne Hedeskov, ja i de mindste Granplantninger, og stadigt saas den klatrende omkring i Kronerne eller flagrende fra Trætop til Trætop. Den dannede endnu i Marts mægtige Sværme, der højkrøstet drog igennem Naaleskovene, men mange Steder saas de dog allerede parvis. Disse store af flere Arter sammensatte Mejsesflokke, der i Vintertiden sværmer om i Naaleskovene, er en Foreteelse, som vi paa Sjælland næsten helt maa savne, dels fordi Granplantningerne er for smaa og for blandet med Bøgebevoksninger til at danne Opholdsstedet for saadanne Skarer, dels fordi Topmejsen, der er den førende Art i Sværmene, mangler paa Sjælland. Flokkene, der efter LÖNNBERG¹ oftest bestaar af Topmejsler, Fyrremejsler, Fuglekonger og Træløbere, havde jeg flere Gange Lejlighed til at iagttage, specielt i de udstrakte, aabne Fyrreskove. Man kunde ofte gaa i lang Tid og kun nu og da høre en Topmejses, en Gærdesmuttes eller en Fuglekonges Stemme, før man pludselig stod midt i en saadan Fugleskare; overalt saas i Træerne pludrende og syngende Fugle, der behændigt for rundt i Trætoppene og klamrede sig til de svajende Grene. I Reglen bestod disse Flokke af Fuglekonger og Topmejsler, men en særlig stor Flok, som jeg traf d. 24. Marts, havde netop den af LÖNNBERG skildrede Sammensætning. Jeg talte — dog kun med vid Tilnærmelse — ca. 100—200 Fuglekonger, 40—60 Topmejsler, 6—8 Fyrremejsler, 2 Træløbere og mærkeligt nok 2 Blaamejsler². Ejendommeligt nok blev Sortmejsen, der jo ved Vintertid er saa almindelig i de sjællandske Naaletræsbevoksninger, overhovedet hverken set eller hørt i Skåne, skønt der var Lokalteter nok for den, og skønt den i Litteraturen angives som Ynglefugl ogsaa i hele Skåne. Skønt jeg stadigt var paa Vagt for at høre Sortmejsen, lykkedes det mig ikke en eneste Gang at faa dens Stemme at høre, der jo er saa karakteristisk, at Fuglen let kan bestemmes paa den, ejheller fik jeg som sagt Fuglen at se. Skulde

¹ l. c., p. 124.

² Om Blaamejsen skriver JÄGERSKIÖLD & KOLTHOFF (Nordens fåglar, p. 40): »I de stora, af flera arter sammensatta mesflockarna, som företrädesvis hålla till i barrskogen, finner man honom sällan«.

virkelig de store Topmejsleflokke helt have fortrængt Sortmejsen fra Fyrreskovens Omraade, eller skyldes det en Tilfældighed, at jeg ikke fik den at se? Maaske fører Sortmejserne en mere skjult Tilværelse, men sandsynligvis er de i Sverige langt sjældnere end Topmejserne. Da jeg i April Maaned 1926 opholdt mig i Eggen ved Saltsjöbaden udenfor Stockholm, traf jeg ligeledes paa de naaleskovsbevoksede Skraaninger overalt Topmejsler, men hverken hørte eller saa Sortmejsler. Disse sidste synes at foretrække de store, tætte, sammenhængende Granskove, medens Topmejsen forekommer overalt, hvor der vokser Naaletræer.

Dom pap, *Pyrrhula pyrrhula pyrrhula* (L.). Foruden enkelte Dompapflokke iagttog jeg to Gange et Par, den ene Gang i et Frugttræ i en Have, den anden Gang i Udkanten af en Gran-tykning. Det er en kendt Sag, at Dompappen yngler allerede her i Midtskåne. Den synes overalt i sit Udbredelsesomraade at være udpræget Naaletræsfugl, medens den jo som bekendt udenfor Yngletiden strejfer om i al Slags Buskads.

Ravn, *Corvus corax corax* L. Ravnene yngler sikkert sjældent i Skåne, men jeg traf dog to Gange en Ravn, sandsynligvis begge Gange den samme Fugl.

Hedelærke, *Lullula arborea arborea* (L.). Naar undtages paa Trækket er Hedelærkerne jo meget sjældne paa Sjælland, medens de i Skaane er ret almindelige. Grunden hertil er, at de fordrer Hede eller anden tør Jordbund og samtidig Buskbevoksning, altsaa foretrækker en xerophil Hegnstype, som der paa Sjælland kun bydes dem i Tisvildeegnen og enkelte andre Steder, men som i Skåne findes overalt. Jeg hørte først Hedelærken d. 28., og det er sandsynligt, at den først er ankommet den Dag, for jeg havde flere af de foregaaende Dage gennemvandret det samme Terræn uden at høre Fuglen, men den 28. Marts og de følgende Dage hørte og saa jeg den overalt i Udkanterne af Fyrre- og Blandingsskovene og paa de tørrere Markstrækninger udenfor Skovranden. Fra en enkelt Mark hørtes paa en Gang tre syngende Hedelærkers »liy-liy-liy«, ialt saa og hørte jeg den elleve Steder i de Dage. Sandsynligvis er alle disse Fugle ikke Ynglefugle, men en Del drager videre. Sanglærken hørtes ofte syngende samtidigt og fra de samme Marker som Hedelærken.

Sortspætte, *Dryocopus martius martius* (L.). Det lykkedes mig et Par Gange at faa en Sortspætte at se og høre. Den synes

udelukkende at være bundet til Naaleskov og foretrækker den aabne, højstammede Fyrreskov. Som de andre Spætter klatrer den op ad Stammerne, men Flugten synes mig noget anderledes uden de dybe »Buer«, hvor Fuglen falder med sammenklappede Vinger, som udmærker de andre Spætters Flugt. Under Flugten udstødte den en ejendommelig gennemtrængende, metalagtig Lyd »gri-gry-gry-gry-gry«, og siddende paa Stammerne udstødte den et helt andet, noget maageligende Skrig »gri-æp, gri-æp«.

Grønspætte, *Picus viridis viridis* (L.). Er meget almindelig i Midtskåne. Der gik ikke en Time uden at man hørte dens høje Skrig, og paa en tilfældig Vandring paa et Par Timer saa man ofte 3—4 Stykker. Den foretrækker i Modsætning til Sortspætten Løvskove og ses saa godt som ikke i Naaleskove; det samme gælder ogsaa i Jylland. Den færdes i aaben parklig-nende Skov med store, helst frit opragende Stammer, og den forekommer ofte tæt ved Bebyggelser i Haver og i Rydninger i Løvskove. Dens Lyd, et gennemtrængende »gø-gø-gø-gø-gø-gø-gøk«, høres langt væk og foredrages med tilbagestrakt Hals. Grønspætten æder en Del Myrer, og i næsten alle de af mig sete Myretuer var hugget et rundt Hul af Grønspætten, for at denne kunde komme til de i Tuens Dyb overvintrende Myrer.

Urfugl, *Lyrurus tetrix tetrix* (L.). Urfuglene er ikke sjældne i Løvskov, særlig i aaben Birkeskov med Morbund dækket med Enebær, Tyttbær og Blaabær; ofte saas de i Udkanten af Skoven mod en Lysning eller en Mose, men aldrig i tæt Skov uden Bundvegetation. Jeg saa dels et Par Gange gamle ♂♂, der alene fløj rundt i Birkekrat og ofte sad i Trætoppene, vel for at fortære Knopper og unge Skud, dels iagttog jeg flere Gange Flokke af ♀♀ og Ungfugle, som fouragerede i Ene- og Tyttbærbevoksningen i Skovbunden. Urfuglene flyver meget tungt op med stor Larm, men i Reglen uden at udstøde noget Skrig, ligesom Tjuren, men i Modsætning til Agerhønen, hvis »Girrik-girrik« altid lyder en i Møde, naar den skræmmes op.

Tjur, *Tetrao urogallus urogallus* (L.). I de aabne Fyrreskove paa Göingeåsen traf jeg tre Gange en enlig Tjurhane, det er dog ikke usandsynligt, at det alle tre Dage var den samme Fugl, som jeg stødte op. Tjuren er her i Skåne ikke særlig almindelig, i hvert Fald er den sjældnere end Urfuglen. I Modsætning til Urfuglen er Tjuren en Fyrreskovsfugl, som, da dens Ernæring er Fyrrekogler, Fyrrenaale, Bær o. s. v., sjældent iagttages i Løv-

skove. Den tredie sydsvenske Hønsfugl, Agerhønen, synes mig meget almindeligere end paa Sjælland. I det aabne, sparsomt bevoksede Hegn-Landskab saas de parvis flere Gange.

Grunden til, at vi allerede her i den allersydligste Del af Sverige har en fra den danske paa saa afgørende Punkter forskellig Fugleverden, skyldes utvivlsomt Naaleskov Typens større Udbredelse. Paa Sjælland har vi kun plantede Naaleskove, som alle er ret smaa, medens Fyr og Gran dækker store Strækninger i Skåne. Hvad de to Løvskovfugle, Ravn og Grønspætten, angaar, saa har de begge ynglet paa Sjælland, hvor dog Landets tiltagende Kultivering har udryddet dem. I Tisvilde Hegn har vi dog paa Sjælland en Lokalitet, hvor de fleste Naaleskovfugle skulde kunne vinde Indpas, og sikkert vil efterhaanden Fyrremejsen, Topmejsen, Hedelærken, Dompappen, Sortspætten og Tjuren yngle her, ja findes her maaske for nogle af Arternes Vedkommende allerede, der er i hvert Fald Tegn til det¹. Kun for Urfuglen gælder det, at den næppe vil kunne trives paa Sjælland, thi den bestemte Lokalitet, som den fordrer, tyttebær- og enebærbevokset Morbund i Birkeskov, mangler her ganske.

Hvad Ornithotoperne angaar, altsaa de Landskabstyper, som betinger de forskellige Fugles Tilstedeværelse i den paagældende Egn, saa skulde man vente, at der fandtes andre Typer i Skåne, saa forskellig som Fuglelivet er, og saa forskellig som Vegetationstyperne er. Det er der imidlertid ikke. Jeg kan kun udtale mig om det indre, skovbevoksede Lands Ornithotoper, og det endda ikke med særlig Autoritet, da jeg kun har haft Marts' ret fattige Fuglerepræsentation at støtte mig til, medens de talrige, senere ankommende Fugle, der jo i saa høj Grad sætter deres Præg paa Skovlandskabet, mangler. Ogsaa af en anden Grund er det paa denne Aarstid vanskeligt at arbejde med Ornithotoper, idet Fuglene ikke altid færdes paa deres senere Ynglepladser, men ofte strejfer rundt i andre Biotoper, f. Eks. Dompap, Fuglekonge o. a. i Løv-, Blaamejse (se ovenfor) i Naaleskov o. s. v. Naar jeg alligevel fremkommer med en Bemærkning om Ornithotoperne er det fordi allerede Martsfuglenes Fordeling i Skåne, trods de forskelligartede Vegetationsforhold, frembyder en god Overensstemmelse med Forholdene paa Sjælland.

Foruden store, sammenhængende Strækninger, bevokset med

¹ Jfr. SALOMONSEN, D. O. F. T., 1930, p. 38. — Baade Sortspætte og Tjur er med Sikkerhed iagttaget her.

tæt Bøgeskov — baade Højskov og Stangskov — som paa Sjælland, og store Naaleskove — i Reglen Gran — begge Typer i Reglen uden nævneværdig Underskov og beboet af den ægte Løvskov og Naaleskov Types Fugle, findes her et tredje Skovlandskab, som i høj Grad er medvirkende til det fremmedartede Billede, allerede det midterste Skåne gør paa Danske. Det er de med Enebærbuske, *Juniperus communis*, bevoksede Skovstrækninger. Imellem Enerne er en frodig Vegetation til Stede først og fremmest af Tyttebær, *Vaccinium vitis-idaea*, og Blaabær, *Vaccinium myrtillus*, i Reglen ogsaa af Lyng, *Calluna vulgaris*, Klokkelyg, *Erica tetralix*, og Revling, *Empetrum nigrum*, visse Steder af Bregner, (*Pteridium* o. a.) og Ulvefødder, *Lycopodium*; paa tørrere Steder er Lyngen overvejende og gaar over i ren Hede, paa fugtige Steder afløses Skovbunden af Mosser, Kæruld, *Eriophorum*, og Tørvemos, *Sphagnum*, og her forsvinder Enerne. Disse, der i Reglen er over Mandshøjde, staar oftest ret spredt, sjældent danner de tættere Skove, fra hvilke Bundvegetationen af Tyttebær o. s. v. da næsten er forsvunden. Hvor Bundvegetationen saaledes er dannet af Enebær, Tyttebær og Lyng etc., bestaar selve Skoven, der overalt, hvor der findes Enebær-Skovbund, er meget aaben med stor Afstand mellem de enkelte Træer, af en Blanding af Fyr og Birk, saaledes at de i Reglen vokser mellem hinanden, men paa tørrere Steder Fyrren er eneherkende, medens omvendt i fugtige Lavninger Birken er overvejende, dog her blandet med Eg, El og enkelte Bøge. En saadan aaben Blandingsskov med det rige Ene- og Tyttebærdække danner Bevoksningen mange Steder, hvor Jordbunden bestaar af Mor, bl. a. paa den stenede Göingeås, hvor jeg særlig færdedes. PALMGREN, der har beskæftiget sig med de finske Fugles kvantitative Forhold¹, kalder — efter finske Forstbotanikere — denne karakteristiske Vegetationstype for Hedeskovenes *Vaccinium* Type; paa tørrere Steder, hvor Lyngen er fremherskende, betegner han den som *Calluna* Typen. Fuglefaunaen i Enebærskoven viser imidlertid tydeligt, at Fuglene ikke lader sig inddele efter disse Vegetationstyper. Medens Skovbundens Bevoksning tydeligt viser Planternes Afhængighed af Fugtighed og Surhedsgrad, saa afhænger Fugleassociationernes Fordeling af mange andre Faktorer, og PALMGREN's Inddeling, der jo kun skal vise de kvantitative For-

¹ P. PALMGREN: Quantitative Untersuchungen über die Vogelfauna in den Wäldern Südfinnlands. Act. Zool. Fenn., 7, 1930, p. 67.

hold, til hvilket det ypperligt egner sig, giver intet Begreb om Fuglenes kvalitative Fordeling, altsaa om de økologiske Faktorer, der betinger eller begrænser Udbredelsen i Omraadet, og ser man hans sammenfattende Tabeller efter, ses de samme Fuglearter i alle Tabellerne med *Fringilla coelebs* som den allerhyppigste i alle hans 5 Skovtyper. Efter min Mening kan vi kun skelne mellem de følgende tre Skovtyper: Løvskov Type, hvis specifikke Fuglearters Udbredelse er afhængig af Løvskov, Naaleskov Type, hvor Fuglenes Udbredelse betinges af Naaleskov og Hegn Type, hvor Fuglene foruden en i Reglen busklignende Vegetation kræver aabne Strækninger¹. Dette Resultat kommer man til, naar man inddeler efter Fuglesamfundene og ikke efter det floristiske Habitat². Fuglenes Fordeling i de skaanske Enebærblandingskove viser til fulde, at denne Opfattelse er rigtig.

Af Enebær, Tyttebær etc. dannet Skovbund bevokset med:

Løvskov Type:	Naaleskov Type:	Hegn Type:
<i>Parus coeruleus</i>	<i>Parus atricapillus</i>	<i>Emberiza citrinella</i>
— <i>palustris</i>	— <i>cristatus</i>	<i>Passer montanus</i>
— <i>major</i>	<i>Regulus regulus</i>	<i>Pica pica</i>
<i>Sitta europaea</i>	<i>Pyrrhula pyrrhula</i>	<i>Lullula arborea</i>
<i>Picus viridis</i>	<i>Dryocopus martius</i>	
<i>Lyrurus tetrix</i>	<i>Tetrao urogallus</i>	

I denne Oversigt er kun de Arter medtaget, som er specifikke for de forskellige Typer og som alle er set i Enebærskoven, altsaa tilsyneladende paa samme Biotop. Skemaet viser, hvor forkert det er at opfatte denne Vegetationsform som een Ornithotop, selv om man forstaar, at det er fristende; den indeholder, som det tydeligt fremgaar af Oversigten, tre vel adskilte Typer. Foruden disse Fugle saas mange andre i Enebærskoven, f. Eks. Solsort, Gærdesmutte, Træløber o. a., men de forekom paa flere af Typerne, eller de blev set saa sjældent, at det ikke var klart, til hvilken Type de hørte. For Topmejsens, Sortspættens og Fuglekongens Vedkommende var det instruktivt at se, hvorledes

¹ Jfr. min Afhandling om Sønderjyllands Fugle i D. O. F. T., 1930.

² PALMGREN er selv overtødet om, at denne Inddeling er den rigtige, men mener, at den vil støde paa praktiske Vanskeligheder. Han citerer (p. 26) en engelsk Floristiker, der rigtigt siger: »Communities must be determined by dominants rather than habitat, the limits of the dominants as such are the limits of the community«.

de fløj fra det ene Fyrretræ til det andet, skønt to saadanne Træer ofte kunde være langt fjernet fra hinanden med Birke-træer mellem sig; Fuglene greb aldrig fejl og satte sig i Løv-træerne. Omvendt saas Sumpmejser, Urfugle o. a. altid, naar de blev jaget op, at flyve til et andet Løvtræ, skønt det i Blandings-skoven kunde staa langt borte, adskilt fra det forrige af Fyrre-træer. Skønt landskabeligt set saa afvigende fra de sjællandske Skove er der ornithologisk altsaa ingen Grund til at adskille Enebærskovene som en særlig Type.

MINDRE MEDDELELSER

I Løbet af Aaret 1932 er de følgende kortere Meddelelser indsendt til Redaktionen. Størsteparten stammer fra Medlemmer af D. O. F., men desuden er Bidrag indkommet fra følgende, uden for Foreningen staaende Mænd: Pastor H. J. BIRK, St. Jørgens Præstegaard, Svendborg; Stud. polyt. G. DANIELSEN, Høstrupsvej 9¹, København V; Urmager HANS GIVSKOV, Hadsund; Fyrpasser C. JENSEN, Due Odde, Bornholm; Skovfoged R. P. NIELSEN, Oremandsgaard, pr. Mern; Skovfoged A. F. V. SEIER, Segen, pr. Aarsballe, Bornholm.

Nogle ornithologiske Notitser fra Læsø og Nordre Rønner fra Sommeren 1932.

Da jeg i Forsommeren 1932 endnu en Gang har aflagt Læsø og Nordre Rønner et Besøg, skal jeg her fremføre følgende Iagttagelser i Tilslutning til min Artikel om Fuglelivet paa de nævnte Øer i D. O. F. T., XXVI, 1932, pp. 55—71. Rejsen i Aar foretog jeg sammen med Fotograf SCHARLING, Thisted.

Vi opholdt os paa Nordre Rønner fra 6. til 8. Juni og fandt 7 à 8 Par Stenvendere, *Arenaria interpres*, altsaa en glædelig Fremgang. Skærpiberen, *Anthus spinoletta littoralis*, var ligeledes talrig. Antallet af Tejster, *Uria grylle*, var som sædvanligt ca. 20 Par, hvoraf mindst 12 Par paa Storestensholm; de havde alle frisklagte Æg paa nær eet Par, som havde 2 smaa Unger — et usædvanligt tidligt Tidspunkt (7. Juni). Af Almindelig Præstekrave, *Charadrius hiaticula*, fandt vi 2 Reder,